

EN DE BOER PLOEGDE VERDER

Mijn buurman, geboren onder de drie torens van Gent, zegt mij dikwijls dat ik een 'boer' ben. Hopelijk verwijzend naar het feit dat ik een geboren en getogen bewoner ben van 'den buiten'. Dan zeg ik steeds als weerwoord: "Had den boer in den oorlog niet gesch.ten, dan had de Gentenaar niet gegeten." Dan is hij weg, bij zijn boerin, hoho.

Maar als ik dan doordenk, kom ik tot de constatactie dat in mijn gemeente - ooit de bloemengemeente van Oost- Vlaanderen, nu de bomen en struiken ..... - maar twee boeren meer zijn. Ik dus en nog één echte landbouwer aan de rand van het paradepaardje 'het parkbos'. Niet voor lang meer want zijn bedrijf vormt na 150 jaar een bedreiging voor 'fauna en flora'.

Gedaan met aardbeien, patatten, prei, tomaten, verse melk en bezoeken van de scholen aan zijn erf. Dat maakt mij boos en triest terzelfdertijd want na de teloorgang van de vele begonia- en azaleakwekerijen is het nu de beurt aan de laatste tractorrijder.

Ik vrees dat veel kinderen van de vijfde-rijkste gemeente van Vlaanderen niet meer zullen weten hoe een koe of varken er echt uitziet. Arme kinderen dus.

Achter ons huis in de dorpskom de jaren '50 was een boerderijtje, één van de dertig toentertijd. Boer Coocker had geen kinderen maar wel vijf koeien, één stier, drie varkens, een boerenpaard en bende kiekens. Achter de stallingen en hooisluur lag een grote boomgaard met krieken-, kersen-, pèchen-, pruimen-, appel- en perenbomen. Van mei tot oktober liepen al de klein mannen van de buurt met buikpijn.

Wij waren daar welkom en een beter pretpark bestond toen niet. De 'kriekperenboom' was mijn favoriet want in de hoge top hing mijn slagmuit die ik met een katrol naar boven trok. Wat ik daarmee gevangen heb, mag ik nu niet verkondigen want dan zit ik voor de rest van mijn dagen in 'de Nieuwe Wandeling'.

In mijn klas op de lagere school zaten tien boerenzonen die afhankelijk van het boerenleven wel of niet aanwezig waren. Maar dat was normaal die tijd. Na het zevende jaar schoten ze de kloefen aan en gingen in de boerenstiel.

Pa kon het wat rustiger aan doen. De hoefvetjes waren zelfbedruipend en de overschot werd verkocht aan de kleine middenstanders en de dorpingen.

Vadertje staat moest maar honger lijden, hoho. Mooie tijd en blij dat ik dit mocht ervaren! Maar wat we nu meemaken, is andere koek.

Duizenden tractoren met boze landbouwers zetten het land 'On Hold'. Ze voelen zich bedrogen en in de steek gelaten door hun leiders die ooit rozengeur en maneschijn predikten. Nu mag de mest zelfs niet meer stinken!

Onder druk van het ooit 'belofde land Europa' wil ons landeke aan de Noordzee de beste van de klas zijn en dat doet pijn aan zijn Belgen. Zij die zorgen voor ons dagelijks brood kunnen er straks zelf geen meer kopen voor hun familie. Toch zeker geen meer met een Belgisch vlagske op.

Spijtig, maar het is zo en moet veranderen! En van veranderen gesproken; de woke-microbe heeft ook de dierenbeschermingstak van Nederland besmet. Ze stellen voor om alle dierenfiguren uit pretparken en paardenmolens te vervangen door niet-dier-gelinkte voorwerpen zoals ufo's, fietsen, drones, tanks...

Verdwijnen straks ook nog de zebrapaden in de straten? Niet goed voor mijn boerenhart als ik dat lees. Want als het regent in Holland dan drupt het bij ons! Waren we maar dertig jaar jonger dan... moesten we niet zoveel pillen pakken, dat is 't .

Haverkerke eind de jaren '30

Een boerendorpke bij uitstek want buiten de pastoor en de burgemeester

kweekte iedereen wel groenten en dieren voor de pot. De echte boeren - allee, deze met meer dan twee koeien en een boerenpaard - bewerkten de omliggende gronden in overleg met elkaar. Hun wekelijkse vergadering was aan de kaarttafel na de zondagmis. Ze hadden geen 'Boerenbond' nodig! Iedereen leefde voor en met iedereen en in de lente en zomer was het dorp een groene rustige oase .

Maar het kan verkeren als ge met een burgemeester zit die zijn dorp 'figuurlijk' verkoopt aan de verkeerde. Hij trok zich eigenlijk niets aan van wat daar gebeurde en rekende op de oude herder, de pastoor, voor het hoeden van de schapen en op de champetter voor wat de goede zeden in de cafés betrof. Iedere vrijdag vertrok hij naar de stad Gent om de bloemetjes buiten te zetten met zijn soortgenoten. Ze zeggen altijd: "Uw vrienden kiest ge zelf." Wel, de burgemeester maakte de verkeerde keuze, nodigde deze regelmatig uit naar Haverkerke en de boel was om zeep!

Meer en meer kwamen op zondag de 'wel-edele koppels met slechte manieren' rondzwermen in het dorp en bekeken de dorpingen en boeren zo met van die ogen van: "Vuile mensen en het stinkt hier..." Opmerkingen en gelach waren ook aan de orde. Boeren kunnen veel verdragen maar van één ding moet ge afblijven: hun gewassen! Als de tarwe en haver uitkwam, stapten de wandelaars uit de stad er gewoon door. Want ze dachten dat het gras was. En als het koren twee kontjes hoog stond kwamen ze daar boem-sjakkelak in doen. Alles wat een bloem had werd geplukt en later in een gracht achter gelaten. Echt vandalisme. De maat was vol voor de boeren en ze gingen klagen bij de pastoor maar vlogen buiten. Bij de burgemeester hetzelfde en de champetter zei zoals altijd: "Eerst enen drinken." Ze vergaderden en besloten het zelf op hun manier aan te

pakken, met boerenverstand. Op een zondag stonden de koeien op stal en werd de stier op de wei gelaten.

De beertonnen stonden vol en de mestkarren waren geladen. Aan de kanten van de korenvelden zaten de klein mannen klaar met de katapult en een zak gedroogde eikels. De champetter lag in het café naast de kerk te slapen op de tapbiljart want de vinkeniers hadden hem gul getrakteerd op vraag van de boeren aan de kaartafels. De pastoor had lont geroken - of beter mest - en stond voor een gesloten deur bij de burgemeester. Want die was de ruiten gaan wassen in het glazen straatje in Gent, hoho. Iets na de middag kwamen de zondagshooligans aan in het dorp en trokken zoals steeds de akkers in met hun madam of lief om te wandelen. Mijn gedacht! Het was opnieuw van dat: vertrappelen van de gewassen, duiken in het koren, op zoek gaan naar koeien om op te jagen... Maar er waren geen koeien? Of toch, dacht een dikkenekske, hij kroop over de draad en ging die ene dikke koe eens goed doen lopen. Mis!

Wie voor zijn leven moest lopen, was hij. Want een stier is geen koe, ha ja! Toen de klok drie keer sloeg, kwamen de eerste trekpaarden van de hofsteden met de karren vol mest en tonnen vol beer. De klein gasten begonnen van achter de hagen eikels af te schieten richting het bewegend koren. Het spektakel was nog nooit gezien: half naakte koppels vluchtten uit hun liefdesnestje, de rest moest

de benen nemen voor de berende boeren en mesthopen die overal gestort werden.

Toen de klok vier keer sloeg, was het dorp vrij van de respectloze stadsmensen. De champetter had niets gezien maar de tooghangers hadden de dag van hun leven. De 'stille actie' was een succes. Nooit kwamen ze nog terug.

De burgemeester werd uit de 'beaumonde de Gand' gewipt, de pastoor stond bij de boeren voor een gesloten hek als hij kwam schooien, de champetter stond vol blauwe plekken op zijn rug want de vinkeniers waren vergeten van het deksel op de tapbiljart te leggen... die tappen zijn hard, hoho.

En de boeren? Die ploegden verder en herdachten ieder jaar die zondag onder de naam van 1302bis. Ze kwamen die dag naar de mis met de mestkar... De wierook van de pastoor kon het niet halen!

Hadden ons boeren niet beter hun tractor thuis gelaten en hun stieren losgelaten in Brussel?

We zullen het nooit weten. Spijtig!

Lucien van GENT